

Valitus, jonka Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou ja Charalampos Andralis ovat tehneet 14.2.2020 unionin yleisen tuomioistuimen (yhdeksäs jaosto) asiassa T-547/19, Sarantos ym. v. parlamentti, neuvosto ja komissio, 11.12.2019 antamasta määräyksestä

(Asia C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Asianosaiset

Valittajat: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou ja Charalampos Andralis (edustaja: C. Papatiriou, dikigóros)

Muut osapuolet: Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- ratkaisee heidän 31.7.2019 nostamansa kanteen palauttamatta valituksenalaista määräystä unionin yleiseen tuomioistuimeen
- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen yhdeksännen jaoston 11.12.2019 edellä mainitusta kanteesta antaman määräyksen, jonka asianumero on T-547/19, ja hyväksyy kanteen kokonaisuudessaan
- kumoaa 20.6.2019 annetun asetuksen (EU) 2019/1157 (1)
- velvoittaa muut osapuolet korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi valittajat vetoavat kahteen valitusperusteeseen.

1. **Ensimmäinen valitusperuste**, jossa vedotaan siihen, että kun valituksenalaisessa määräyksessä jätetään kantajien kanne tutkimatta ja todetaan erityisesti, että ” – riidanalainen asetus ei vaikuta kantajiin, jotka ovat luonnollisia henkilöitä, näille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella he erottuvat kaikista muista, vaan heidän sellaisten vakaumustensa takia, joita tosiasiallisesti tai mahdollisesti tunnustaa rajoittamaton määrä henkilöitä. Niinpä riidanalainen asetus ei koske kantajia erikseen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla”, siinä sovelletaan virheellisesti SEUT 263 artiklan neljättä kohtaa, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklaa, suhteellisuusperiaatetta, Euroopan unionin perusoikeuskirjan (2000/C 364/01) johdanto-osaa sekä 47 artiklaa ja 52 artiklan 1 kohtaa, Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklan 1 kohtaa ja 4 artiklaa (yksinään ja yhdessä suhteellisuusperiaatteen soveltamisesta tehdyssä pöytäkirjassa (N:o 2) määrätyn kanssa) sekä asiaa koskevaa oikeuskäytäntöä. Asia on näin, koska valituksessaan valittajat väittävät, että riidanalaisella asetuksella loukataan heidän ihmisoikeuksiaan ja niiden joukossa myös Euroopan unionin perusoikeuskirjassa määrättyjä perusoikeuksia (ihmisarvo, uskonnollinen vakaumus, uskonnonvapaudesta johtuva oikeus vastustaa kyseessä olevan henkilökortin hankkimista, yksityiselämä ja vapaus, henkilötiedot, oikeus siihen, että kaikki näiden tietojen käsittely edellyttää nimenomaista suostumusta siihen), joten asetus koskee heitä suoraan ja erikseen ja näillä on **loukattujen oikeuksien eli perustavanlaatuisen ihmisoikeuksien luonteenkin vuoksi** oikeus nostaa SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu kumoamiskanne unionin yleisessä tuomioistuimessa, joka on unionin tuomioistuin se, joka on suoraan velvollinen tutkimaan, onko kyseessä oleva asetus pätemätön tilanteessa, jossa perustavanlaatuisia ihmisoikeuksia on loukattu.

2. **Toinen valitusperuste**, jossa vedotaan siihen, että kun valituksenalaisen määräyksen antanut unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt kuudennen kantajan eli asianajaja Christos Papasotiriou oikeudenkäyntiedustusta unionin yleisessä tuomioistuimessa, koska ”– – kuudes kantaja ei ole käyttänyt ulkoisen asianajajan palveluja oikeudenkäyntiedustuksensa järjestämiseksi vaan on toiminut omissa nimissään allekirjoittamalla kannekirjelmän itse ja vetoamalla asianajajan asemaansa työjärjestyksen 51 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun sen todistuksen perusteella, joka osoittaa hänen kelpoisuutensa esiintyä tuomioistuimessa – –”, se on tulkinnut virheellisesti – contra legem – Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan määräystä ja soveltanut virheellisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklaa ja suhteellisuusperiaatetta sekä tämän takaamisen kannalta merkityksellisiä unionin lainsäädännön säännöksiä.

(¹) Unionin kansalaisten henkilökorttien sekä oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen käyttäville unionin kansalaisille ja heidän perheenjäsenilleen myönnettävien oleskeluasiakirjojen turvallisuuden lisäämisestä 20.6.2019 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/1157 (EUVL 2019, L 188, s. 67).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunal correctionnel de Bordeaux (Ranska) on esittänyt 20.2.2020 –
Procureur de la République v. ENR Grenelle Habitat sàrl, EP ja FQ**

(Asia C-88/20)

(2020/C 161/47)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Procureur de la République

Vastaajat: ENR Grenelle Habitat sàrl, EP ja FQ

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Estääkö Euroopan unionin perusoikeuskirjan 50 artikla, kun sitä tulkitaan yhdessä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen seitsemännen lisäpöytäkirjan 4 artiklan ja sitä koskevan Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön kanssa, rikosvastuun toteamiseen tähtäävän menettelyn ja luonteeltaan repressiivisen hallintomenettelyn kumulaation, kun menettelyissä on aineellisesti kyse samasta teosta (puhelinmyynnistä) kahden eri tunnusmerkistön perusteella?
- 2) Jos tähän vastataan myöntävästi eli siten, että samaan tekoon voidaan kohdistaa vain yksi lainvastaisuuden toteamiseen tähtäävä menettely, eikö Euroopan unionin perusoikeuskirjan 49 artikla, jossa määrätään rikosten ja rangaistusten laillisuusperiaatteesta ja oikeasuhteisuuden periaatteesta, sellaisena kuin sitä on tulkittu Euroopan ihmisoikeus-sopimuksessa vahvistettujen oikeuksien ja vapauksien sekä näitä koskevan Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön valossa, edellytä, että tällaista lainvastaisuuden toteamiseen tähtäävää yhtä menettelyä koskevat edellytykset ja arviointiperusteet on ennalta määritelty ja että niissä otetaan huomioon laiminlyönnin vakavuus?
- 3) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi eli että menettelyt voivat kumuloitua, eikö Euroopan unionin perusoikeuskirjan 49 artikla, jossa määrätään rikosten ja rangaistusten laillisuusperiaatteesta ja oikeasuhteisuuden periaatteesta, sellaisena kuin sitä on tulkittu Euroopan ihmisoikeus-sopimuksessa vahvistettujen oikeuksien ja vapauksien sekä näitä koskevan Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön valossa, edellytä, että rikosvastuun toteamiseen tähtäävän menettelyn ja luonteeltaan repressiivisen hallintomenettelyn kumulaatio, kun menettelyissä on aineellisesti kyse samasta teosta (puhelinmyynnistä), on sallittava vain vakavimpien lainvastaisuuksien osalta ja sitä että tässä tapauksessa vakavuuden arviointiperusteet on ennalta määritelty?